

UTRIP ŽIVLJENJA V KRAJEVNIH SKUPNOSTIH • UTRIP ŽIVLJENJA V KRAJEVN

Praznično v Horjulu

V spomin na 6. julij 1942, ko je odšla iz njihovega kraja v partizane največja skupina fantov in moških, praznuje svoj praznik prebivalci Horjula.

Priveditve ob krajevnem prazniku pa so se vrstile že čez cel mesec junij. Tako so prizadevali Horjulci pripraviti tekmovalno v nogometu, balinanje in streljanje. Ob osnovni šoli, ki nosi ime po prvem bataljonu Dolomitskega odreda so taborniški pripravili velik ogenj in izvedli krajski kulturni program. V okviru priveditve pa so pripravili tudi partizanski miting, ki so se ga poleg krajanov, mladine, borcev, med katerimi so bili tudi prvoborci Janko Janja, Ivan Končan in Stane Vrbovec, predsednik občinskega komiteja ZK Julija Platinca udeležili tudi pripadniki

enot teritorialne obrambe naše občine in občine Ljubljana-Siška.

Teritorialci so bili na terenu v okviru rednega usposabljanja za naloge v morebitni vojni. Bivanje v Polhograjskih Dolomitih pa so izkoristili tudi za prijetno srečanje s krajanom Horjula.

V šolskih prostorih pa so pripravili razstavo izdelkov, ki so jih naredili učenci pet letnih razredov in starši predmetov ter razstavo Dolomiti v NOB.

Svece pa so v Horjulu sklenili praznovanje 23. junija s slavnostno sejo skupščine KS in družbeno-političnih organizacij, na kateri so podelili tudi bronasta priznanja OF in pisna priznanja krajevnih skupnosti.

KuB

IZ PODOLNICE

Težave se ne rešujejo same od sebe

Ko so pred toliko in toliko stoletji v odročni horjulski dolinici med slikovito Rupo in Sv. Urhom vznikale prve kmetijske hiše, priseljenici niti niso pomislili niso, kaj vse se bo kasneje zgnilo nad njihov kraj, to so njihova polja večkrat surovo pomendrali turški konjeniki in so izginali cele gručice hiš v strahovitih požarih, to so njihovo svinjad redčili najrazličnejše živinske bolezni in to so jim že kdove od kdaj razjedale senožitni uničujoče poplave.

Toda Podolnčani se niso dali kar tako. Trdno odločni, da je treba z te zemlje vendarle čimveč iztisniti, so brez omahovanja pljumlili v roke in življenje na vasi je vsled spet začelo v starem utripu in polju so spet obrodila.

To odločnost, da se spoprimejo s slehernim nadlogo, pa naj bo še tako velika, so prenesli tudi v novejši čas. Le da seveda zdajšnje razmere terjajo od njih, da se težav lotevajo bolj kompleksno, kakor je zdaj bolj raznoter in večstranski tudi samo njihovo življenje in delo v kraju.

»Trenutno nam dela še največ preglavic most v Bukovici,« je razgnil paletu zdajšnjih problemov kraja predsednik vsakega odbora Janez Lesnjak. »Ta je namreč že krepko načrt in pripravili smo ga temeljito obnoviti, le ne vemo, kdaj bodo prišli očisti glavno strugo Horjulščice, ki teče tu mimo. Potok, se pravi njegova glavna struga, namreč še vedno pogosto poplavlja in se z njo zmerom je ogrožena vsaj polovica naših senožit. Da pa je nadloga še večja, se ujma spravlja na to zemljo ravno poleti, ko je čas košnje.«

»Toda kakor je že težko brzdati nepredvidljivo vodno stihijo, pa je po drugi strani toliko lažje iskanje novih vodnih virov. Podolnčani so lani ojačali svoj vodovod z dvema novima studencema in se s tem brčas vsaj za nekaj časa otresli bojazni pred morebitno ponovitvijo lansokletne hude suše.

Podobno preventivno, a z nekoliko drugačnimi smotri, so ravnali tudi pri prijem urbanem delu: asfaltarili so cesto skozi vas, dogradili gasilski dom (le-ta bo služil tudi v druge namene) in organizirali občasen odvoz večjih kosovnih odpadkov. Ne skrivajo pa, da bi radi dobili tudi javno telefonsko govorilnico (zdaj so v kraju menda le 4 telefoni), da bi radi sodebne opremiti svoje gasilce in po možnosti tudi razširili vaško pokopališče pri Sv. Urhu. V ta namen so že odmerili primeren kos zemljišča poleg zdajšnjega pokopališča, a je za zataknilo pri pravno-administrativnem postopku. Da pač ni nikogar, pravijo, ki bi prišel to pregledati in ki bi izdal potrebno soglasje za razširitev.

Toda Podolnčani, že po tradiciji odločni, da vsako stvar izpeljejo do kraja, najbrž ne bodo gledali, da bi vse te njihove načrte prerasel čas. To bi bil za kraj korak nazaj. Škufali jih bodo dosle-

dno uresničiti, pa četudi bo šlo vse po drobcih, kakor mozaik, ki ga sestavljajo celi rodovi.

BRANKO VRHOVEC

IZ KS STANE SEVER

Tisoč mladih bo dobilo svojo organizacijo

Občinska konferenca mladine, socialistične zveze in komunisti si skupno že nekaj časa prizadevajo izboljšati aktivnost mladincev v mestnih krajevnih skupnostih. Obiskali so že krajevno skupnost Murgle, Trnovo, Vrbovec, Rožno dolino, pred kratkim pa še KS Stane Sever, kjer mladinske organizacije še nimajo. Z obiskom je bil brez dvoma dosežen cilj, ki so si ga zastavili – obuditi delo mladine. Z mestnimi krajevnimi skupnostmi pa se bo še naprej potrebno sistematično ukvarjati in jim nuditi vsaj pomoč, da se aktivna mladinska organizacija obzidi.

Krajevna skupnost Stane Sever šteje okoli 4200 prebivalcev, od tega jih je približno tisoč mladih, ki bi lahko delali v mladinski organizaciji, žal pa te nimajo. Mladi se zbirajo pred bloki po skupinah, med seboj se dogovarjajo, vendar nikakor teh skupin niso mogli povezati v eno – v OQ ZSMS.

Na skupnem sestanku s predstavniki občinskih in krajevnih DPO je bilo približno dvajset mladincev, ki so v razgovoru razmišljali o tem, kam bi bilo najbolj usmeriti njihovo aktivnost. Doslej so bili nekateri že aktivni v ŠD Partizan, s pomočjo tajnika KS pa so sodelovali tudi v krajevni samoupravi. Sklenili so, da skupina desetih mladincev, ki so jih predlagali na tem sestanku, pripravi program in ga na ponovnem sklicu vseh mladincev te krajevnih skupnosti predstavi. Potem naj bi izvolili tudi vodstvo in ustanovili mladinsko organizacijo. Pri njihovem delu pa jim bo pomagal tajnik KS, ki so ga predlagali tudi za mentorja mladinske organizacije.

Osnovne pogoje za delo mladi že imajo, seba za sestanke jim je na voljo v prostorih KS, igrišče bodo upajamo kmalu dobili, družabne in plesne večere pa bodo skupaj z mladinsko organizacijo VIO organizirali v njihovih prostorih. Ponovno bodo poizkusili ustanoviti pohodno enoto, poveljali se bodo z OS in tako pridobili še več mladih.

Družbenopolitične organizacije iz krajevnih skupnosti in občine so izkazale pripravljenost, da jim pomagajo in 23. junija, ko KS Stane Sever praznuje svoj krajevni praznik lahko pričakujemo veliko angažiranje tamkajšnjih mladincev.

D. ERHATIC

ŠEST KRAJEVNIH SKUPNOSTI

Skupna prizadevanja ob »toči« problemov

Na pobudo krajevnih skupnosti Golo-Zapotok je občinska konferenca socialistične zveze organizirala sestanek predstavnikov krajevnih skupnosti Golo-Zapotok, Ig, Iška vas, Zelimlje, Rob in Škofljica, da so se pogovorili o problemih, ki so enaki v vseh teh krajevnih skupnostih in se dogovorili, da v teh vprašanih nastopajo enotno.

Izkazalo se je, da je večina problemov vezana na komunalno vprašanje. In če želimo, da se bodo vsaj nekatera vprašanja v naslednjem srednjeročnem obdobju zares rešila, oziroma problemi odpravili, je potrebno usklajevanje in v srednjeročni plan uvrstiti rešitve tiste naloge, za katere bomo z gotovostjo lahko rekli, da so urednijski.

Na Viču, pa čeprav smo izrazito kmetijska občina, nimamo servisne delavnice za popravilo kmetijskih strojev. Kljub nekaterim prizadevanjem, da bi takšno delavnico odprli v KS Iška vas, rezultatov žal še vedno ni. Drugi skupen interes je razvoj pospeševalne službe.

Tretji je problem prometne povezave, krajevne poti so slabe, avtobusnih zvez pa ni dovolj. In z razmišljanjem o ukinutvi nekaterih avtobusnih zvez se bolj oddaljujemo človeka od njegovega delovnega mesta in mu s tem, so poudarili predstavniki KS, kratimo pravico do dela.

Tudi preskrba oziroma trgovinska mreža ni na zadovoljivi ravni. V KS Golo-Zapotok pride na enega prebivalca nekaj manj kot 0,5 kvadratnega centimetra prodajnega pul-ta, število prebivalcev pa se z novogradnjami še večja. Pri tem pa ne vztrajajo na iz-

gradnji svoje trgovine – naj bo na Igu ali v Škofljici, pravijo.

Na zelo nizkem nivoju je tudi telefonska povezava. V KS Rob so naprimer že izvedli 10 tisoč prostovoljnih delovnih ur v ta namen. In tam, to pa je v vseh teh KS kjer je tolikšen interes krajanov in tudi njihova pripravljenost sodelovanja, družba ne sme zapirati oči in teh prizadevanj prezreti.

To so največji problemi, ki kar puhtijo, zanemarljivi pa niso tudi ne ostali: varstvo okolja, zasedalnica načrti, bencinski servis, problem pitne vode in vodovoda nasploh, električno omrežje, javna razsvetljava, pokopališče in mrljišča vežica, (ki je najbolj pereče v Iški vasi), pomanjkanje delovnih mest.

Skratka, problemov je kot toče, katere bo torej realno tudi mogoče odpraviti? O tem bodo še razpravljali, še se bodo skupaj vsedli in zadevo pretehtali. Ne bodo pa modrovali sami, na pamet, ampak se bodo sestali z nosilci posameznih dejavnosti. Takšna organiziranost krajevnih skupnosti prav gotovo ne bo ostala brez vidnih rezultatov.

Realizacija problemov, ki so življenjskega pomena za krajanje so tudi predpogoji večje aktivnosti krajanov na področju družbeno-političnega delovanja. To so potrdili tudi predstavniki krajevnih skupnosti, ki so dejali, da ljudi za konkretno delo ni težko dobiti, da pa je seveda težje takrat, ko hočemo krajanje zbrati za sestankovanje, še posebej za takšno, ki nima oprijemljivih rezultatov. NINA COŽ

Po Trubarjevih poteh

Kot vsako leto, smo tudi letos člani Turističnega društva Rašica pri Velikih Laščah organizirali tradicionalni izlet v bližino okolice Rašice, ki smo ga simbolno poimenovali »Po Trubarjevih poteh«.

Letos nas je pot peljala v Kališče, to je majhen zaselek na grebenu nad dolino Karlovice. Po sivih majskih deževnih dneh, je bilo to prvo junjsko nedeljsko jutro, sončno in brez oblaka. Že to nas je razveselilo, ko smo se zbrali pri spomeniku Primoža Trubarja, se poklonili njegovemu spomenu in odšli na pohod. Pot nas je vodila po prijetni in valoviti pokrajini čez vasi: Kukumsko, Grm, Jekičovo, Hlebeč in Hrustovo v Stope. Tu smo se nad vasio v gozdič ustavili pred spomenikom Angeli Skulj, ki so jo okupatorji leta 1942 na zverinski način mučili ter jo nato vrgli v globoko brezno. Pionirji so v njen spomin pripravili krajski kulturni program, pred spomenik pa položili šopek poljskega cvetja.

Nato smo se po bregu odpravili na Zgončce, kjer je ena sama domačija. Tu nam je gospodar pokrmel s prislovo »kacjo slino«. Po grebenu kakih 200 metrov nad zaselekom stoji cerkva Sv. Primoža, ki je kulturni in zgodovinski spomenik. Cerkva je bila zgrajena v 16. stoletju in nato obkrožena tudi notranjost cerkve in ob tem so bile na steni prezbiterija najdene freske. Pri obnovi ometov, je pomagal tudi naš član, Franje Skulj iz Rašice. Zelo zanimiv je stari vhod v cerkvico, ki ima portal gotoske oblike, na

fasadi pa se vidi zazidana okna, ravno tako gotoske oblike.

Od cerkvice je lep razgled na vse strani, na vzhod proti Rašici in dalje na Dobropoljsko dolino vse do Gorjancev, na jug proti Gregorju, na zahod na Mokre, proti severu pa na ljubljansko kotlino in dalje na Kamniške alpe in Karavanke.

Od cerkvice smo se vrnili nazaj na Zgončce in od tu proti jugu odšli v Kališče. Med potjo so nas spremljali lepi beli cvetovi šmarnice.

V Kališču smo se ustavili in tu je bil tudi naš glavni počitek ter kratki program družbenih iger.

Kot že večkrat doslej so bile tudi podeljene sominske nagrade, in sicer najstarejšemu in najmlajšemu udeležencu ter dvema področnikom, ki sta se udeležila vseh dosedanjih šestih pohodov. Daria, lepe steklene vazice, sta izdelala naša člana Olga in Jože Košir, ki imata steklopi-haštvo na Rašici.

Podeljevanje nagrad in družabne igre pa je spremljala lepa slovenska pesem in šale, ki smo se jim od srca nasmejali. Za še prijetnejše počutje, pa so poskrbeli člani gasilskega društva Rašica, ki so nam pripeljali pijačo, s katero smo pridno gasili žejo. Otroci pa so imeli veliko dela in zabave ob avtomobilu, ki si ga je po svoji zamisli izdelal domačin Vinko Marolt, in sicer za vožnjo v snegu.

Kar prehitro je tek el čas in morali smo se posloviti od prijaznih prebivalcev Kališča. V dolini smo se ustavili v vasi Kaplanovo, se pogovorili s Skuljev mamco, ki ima že 84 križev, pa

IH SKUPNOSTIH • UTRIP ŽIVLJENJA V KRAJEVNIH SKUPNOSTIH • UTRIP ŽIVLJE

S SKUPNEGA PRAZNOVANJA PETIH KS

»Tudi najhujše stiske je mogoče premagati« ...

V juniju praznuje krajevni praznik kar pet krajevnih skupnosti skupaj. Ob preoblikovanju so se razdelile, vendar vsako leto praznujejo skupaj, na skupni slovesnosti. Te krajevnih skupnosti so: Murgle, Kozelja, Rakova jelša, Zeleni log in Trnovo.

Letošnja slovesnost je bila na prostoru pri gasilskem domu v Murglah, kjer se je zbralo precej krajanov, tudi vreme jim je bilo naklonjeno. Slavnostni govornik na slovesnosti je bil predsednik republiškega komiteja za kulturo Matjaž Kmecl, ki je med drugim dejal: »Ko so nas po šestem aprilu 1941 obklopi in nas razkosali, smo se bliskovito postavili v bran. Tri tedne po okupatorskem vdoru, ko se nove barbarke oblasti še niso dobro ozirle naokrog, smo že imeli vodstvo jedro odpora. Tu, v naši bližini, se je 1. junija sestalo vodstvo KPS in sprejelo ukrepe za začetek

oboroženega upora za svobodo, samostojnost in samoodločanje.

Tudi najhujše stiske je mogoče premagati, če je v nas samozaupanje, če to hočemo, če verjame-mo, da je tako kot delamo, edino prav, če je v najglobljem skladu s človeško moralno.

Na kratki slovesnosti pri gasilskem domu v Murglah so sodelovali tudi učenci osnovne šole X. SNOUB Ljubljanske iz Trnovega, program pa je povezoval Marjan Kralj. Po slovesnosti je bilo seveda tovariško srečanje, ki so ga pripravili člani gasilskega društva.

Letos so bronasta priznanja OF prejeli: v krajevnih skupnosti Murgle Drago Benčina, Marija Cestnik, Branislav Hočevar, Marjan Keršič, Jože Malnaric in Zdravko Troha. V krajevni skupnosti Kozelja: Frančiška Rozman, Leopold Kočevar, Angela Macele, Permoser Ivanka, Ivan Cingerle,

SODELOVANJE KO ZRVS BARJE, PERUZZI IN KRIM

Letos že četrtič pohod po poteh žrtev v Kozlarjevi gošči

21. 5. 1942 je 4. četa Sercejevega bataljona Krimskega odreda napadla predmestje Ljubljana, točneje blok na Ižanski cesti. Ob tej priliki so partizani zažgali leseni most čez Iščico. Ta napad je bil za italijanskega okupatorja nekaj nezalisanega, saj se niso več potutili varne niti za bodočo žico s katero so obdali Ljubljano. Italijani so se spavili nad partizane s topovi in celo tanki. Toda hrabrost tankistov je bila nepopisna. Prvi tank je padel iz starega Karlovskega mostu v Grubarjev kanal, drugi pa je neslavno končal v jarku nedaleč od križišča Ižanske in Jurčkove poti, tretji pa hekalj sto metrov od križišča Ižanske ceste-Crnas, pri stari šoli na Barju. To pa je bil tudi zadnji potkus zasledovati partizane. Ta dan smo si krajanje Barja izbrali za svoj krajevni praznik.

Na našem območju v Kozlarjevi gošči je tudi spomenik žrtvam zloglasne črne roke, katere zločine je popisal tov. Jože Vidic v knjigi »Po sledovih črne roke«.

Krajevna organizacija ZRVS Barje je v sodelovanju s KO ZRVS PeruZZi in Krim organizirali že tradicionalni »Pohod po poteh žrtev v Kozlarjevi gošči«, kateri poteka letos že četrtič in sovpadu s praznovanjem krajevnega praznika. O trpljenju žrtev je pri spomeniku spregovoril akademski kipar Marjan Keršič-Belač.

Pri slovesnosti je sodeloval tudi Pihalni orkester glasbene šole Trnovo, zaščitni oddelk LM, učenci osnovne šole Oskar Kovarčič ter seveda tudi ostali Krajanje.

Vsi udeleženci pohoda so dobili priložnostno spominsko značko.

v Kališče ...

še vedno skrbi za svojo družino, da ima skuha-no, pa tudi še pleva na njivi.

Cez Karlovico in nato spet v hrib in že smo bili v vasi Podmekra, kjer je bil rojen Josip Stritar. Ogledali smo si spomenik na rojstni hiši in kašči. Stritarjeva kašča je posebej pomembna zato, ker je v njej Stritar napisal marsikatero pesem oziroma literarno delo.

Nato smo se vračali skozi vasi Ulovka in Podulavka na Rašico. Tu je bil zaključek poti in čakala nas je Kavica, ki jo je na hitro skuhal naša članica.

Prijetno utrujeni in polni lepih vtisov in spominov na prijeten izlet smo se poslovili in si obljubili, da bomo za naslednje leto pripravili

Novo smer in povabili vse, ki si želijo spoznati lepo in idilično pokrajino, v okolici rojstnega kraja Primoža Trubarja.

Pot v Kališče je Turistično društvo Rašica skupaj s Platinimskim društvom Velike Lašče tudi označilo. Dolga je približno 18 km in poteka v večini po gozdnih stezicah, le deloma po javni cesti. V poletnem času je ob poti veliko cvetja in gozdnih sadežev, ki so borovnice, jagode in maline. Gobarji pa najdejo veliko raznovrstnih gob od žlahtnih jurčkov, lisič, gobolice, do je-senskih storov in sirov.

Krajska varianta poti je, če se z osebnim avtomobilom pripeljejo do Stop. V tem primeru pa je potrebno ob vrnitvi iz Podmekre nazaj v Stope (kakih 1000 m).

Iz Rašice pa vozi avtobus ob nedeljah ob uri proti Kočevju, oziroma proti Ljubljani.

Pridite in ogledite si našo dolino in stopite na vrhove bližnjih gričkov in gričev, ne bo vam žal. MILENA GRADIŠAR

Novo iz Šentjošta

3. junija je bilo v Šentjoštu zopet veselo. Imeli smo slovesen zaključek glasbene šole – Šentjošt.

To je bil že drugi javni nastop in sicer prikaz dnevnega truda in dobre volje.

Ker je glasba resnično govorna srca, vsi vemo, da je to najboljša nalozba za naše otroke. Priprani smo, da so otroke zato bolj, bolj prijateljski med seboj, skratka bolj plemeniti.

Glasbena šola pa je nastala takole: Dolgo smo čakali, da jo bodo ustanovili v Polhovem Gradcu. Bili je že v nastajanju, pa so nastale nepremostljive težave. Na Dobrovo nam je zaradi slabe avtobusne zveze tudi onemogočeno, pa ne samo to, tudi vpis je omejen. Ko smo se zanimali na Dobrovo kako in kaj, nas je tov. profesorica Šindičeva vzbudila z besedami: počakajte še dve leti, da končam in me upokojim, pa bom prav rada prišla gor k vam. Ne dve leti pa res ne moremo čakati, saj nam otroci rastejo kot konopje in smo dali v oglaš: Nadarjena mladina išče profesora glasbe ... Javil se je profesor Janez Vidrih, dirigent in komponist, poln energije. On je začel oktobra 1982 poučevati blok flavto, klavir, trobel in klavir. Tudi za kitaro je bilo veliko zanimanje.

Preko svojega prijatelja nam je tov. Vidrih priporočal mlado dekle Darjo Horvat, študentko fizike. Ona igra zelo uspešno že več let kitaro pri prof. Rusu, ki vodi edini kitarski ansambel pri nas. Naša Darja hodi sedaj k nam že tudi drugo leto. Kitar je 10, pravo-tolčki blok flavte, 4 klarinetov, 8 klavirjev in 2 harmoniki. Stvar se je tako razmahnila, da je bilo treba misliti v naslednjem šolskem letu že na tretjega učitelja. Zopet nas je prof. Vidrih rešil iz zagate. Pridobil je svojega poklicnega kolega Jasna Kumra. On se-daj poučuje klavir, harmoniko in solo petje. Ta profesor je namreč vodil pred leti odlične pevске zборе. Tako smo imeli na letošnjem zaključku priloko poslušati še solo petje in sicer Mihel Troček. Zapela nam je tri pesmi – zelo samozavestno in doživeto.

Se to bi rada pristavila, da vse kar naša mladina že zna, zelo koristno uporabljamo na raznih praznikih in ob drugih podobnih prilikah.

Tako je glasbena šola vestranskega pomena. Na javni nastop smo povabili tudi ljudi iz krajevnih skupnosti Horjul, osnovno šolo, glasbeno šolo Vič in občino Vič. Naša občina nam je lanko leto zelo veliko pomagala pri nakupu klavirja. Zelo smo bili veseli predvse profesorica Šindič iz glasbene šole Vič. Ona se je zelo pohvalno izrazila rekoč, res nisem pričakovala takega uspeha in take nadarjenosti v teh hribih.

Zagotovila je, da je vsem otrokom odprta možnost polaganja izpita. To pa je tudi naš namen, da dobimo potrdilo, da naše delo le ni zastoj. Profesorjem pa tudi neke vrste potrditev, da se niso, čeprav že upoko-kojeni – za v staro šaro. Vsem hvala.

Vprašujemo pa se, koliko je v mestih inteligence, ki zapravljajo svoj čas in znanje, namesto, da bi šli ven na deželo, na zrak in s tem koristili sebi in drugim. IVANKA KAVČIČ

Stojan Kastelic, Aleksander Hunjadi Janez Baj-žel in Branko Pahor.

V krajevni skupnosti Rakova jelša: Alenka Si-movič, Bečir Begič, Alfonz Pinoso, Pavle Malo-vrh, Tončka Gosak. V krajevni skupnosti Trnovo:

Vladimir Jere, Hilmija Kulašić, Peter Paradžik, Marjan Valant, Ivan Zdešar, Marija Zupančič. V krajevni skupnosti Zeleni log: Roman Kladovec, Izotk Barle, Lilijana Marolt, Mateja Ivec, Drago Vesel (na predlog ZB Trnovo) in Stanka Košutar.

IZ ZELENEGA LOGA

Zadovoljni smo, imamo več kot prej!

Zeleni log je mlada krajevna skupnost, saj je nastala ob preoblikovanju KS aprila 1980. Sprva je bilo sicer precej težko, saj niso imeli niti osnovnih pogojev za delo, niso imeli prostorov, imeli pa so precej problemov, ki se jih je bilo treba lotiti. V naših krajevni skupnostih, posebno tistih, ki še sodijo v okviru ožjega mesta, je težko dobiti ljudi za delo. Vsek ima svoje opravke, službo, doma morda še vrt, doma, družina ... Za aktivistič-no delo v KS ostane le malo časa in marsikaj tudi pripravljenosti.

V času od nastanka do danes so v Zelenem logu s pomočjo občine in krajanov dobili nove prosto-re, tako da je organizacija krajevnega samouprave precej lažja, seveda pa ljudi še vedno manjka. V KS Zeleni log živi zdaj okrog 950 krajanov in njihov glavni problem so ta trenutke črne gradnje. Legalizacija poteka prepočas. Še posebno težko je 350 ljudem – živijo v skupno 60 črnih hišah in barakah – ki so sicer pred časom dobili tekono vodo, še zdaj pa nimajo elektrike.

Predsednik krajevnega konferenca SZDL Roman Kladovec je povedal, da so v krajevni skupnosti sicer proti črnograditeljstvu, da pa bi nekako morali tem ljudem omogočiti vsaj normalne pogoje za življenje. Otroci hodijo v šolo, domače naloge delajo ob svečah in plinskih svetilkah, televizije nimajo, ženske perejo perilo na roke, teže je kuhati in pospravljati ... In ob tem so ti ljudje že aktivna mladina, še posebno kulturno umetniško društvo, ki je v zadnjem času pripravilo skrajno-nom nekaj prijetnih gledaliških predstav.

Več stvari bo v KS urejenih, laže bo pridobili ljudi. Vedeli bodo namreč, da res delajo zase.

Valeta – Polhov Gradec 1984

Ko leto tega je, da smo povabljeni tudi stari na to končno veselje, saj spremljamo naše solarje skozi 8 let in je prav, da smo tudi ob slovesu zraven.

Kako hitro mine osemletka. Še živo mi je pred očmi, ko sem hčerko vodila prvič v nalo podružnico kolo. Njena ročica je bila vsa drobnost in neobjena v moji. Sedaj pa me je že prešla, samozavestno me pogleda in čvrsto stisne roko, ki ji čestitam za uspešno spričovalo. Eno obdobje je za vselej zaključeno, sedaj pa smelo naprej v bodočnost – v življenje. Ne se zapirati vase, ne graditi vsak svoj socializem. Predvsem graditi skupnost in to v najboljšem pomenu besede, jim je polagal še zadnje na srce. Ivan Poljinar – ravnatelj polhograjske šole.

Vedno mi je hudo, ko jih vidim odhajati. Tako smo bili ujeti v en glas, v eno srce, pravi Nadja Založnik, dolgoletna učiteljica petja. Tudi to je treba povedati, da je bil njen razred najboljši po uspehu in pridonosti skozi vse stiri leta.

Osebnost sem prepričana, da ima za tovrstne uspehe zaslugu predvsem ljubezen do glasbe in petja. Saj je stila, ko se je v glas, v eno srce, pravi Nadja Založnik, dolgoletna učiteljica petja. Tudi to je treba povedati, da je bil njen razred najboljši po uspehu in pridonosti skozi vse stiri leta.

Osebnost sem prepričana, da ima za tovrstne uspehe zaslugu predvsem ljubezen do glasbe in petja. Saj je stila, ko se je v glas, v eno srce, pravi Nadja Založnik, dolgoletna učiteljica petja. Tudi to je treba povedati, da je bil njen razred najboljši po uspehu in pridonosti skozi vse stiri leta.

čudovito pesem Neže Maurerjeve, ko se vprašuje: Kaj nise tega vsega razdala, namreč rož. knjig skratka vsega kar je lepega na tem svetu.

Povabili so tudi plesnega učitelja, ki je pozimi našo mladež učil pre skrivnosti plesa. Najprej so nam učenci srumečljivo pokazali kaj znajo. Potem smo se pa mi z njimi zavrteli, stari in učitelji. Kar prehitro je bila ura 11., ko se je tov. ravnatelj pokazal na malo vrisnem mestu. Rekel je, da mu je hudo, ko mora zaključiti vsesplošno veselje, toda tak je bil predhodni dogovor. Tudi vam svetujem, da se jih držite, jim je še zadnje polagal na srce.

Učenci A in B razreda pa tudi niso bili od muh